Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 10354 af 31/08/2010 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 178-10 om kontanthjælp - enkeltydelser - rengøring - boligforening - afgørende betydning - livsførelse - ansøgning

Ministerium: Social- og Boligministeriet	Journalnummer: J.nr.: 2200021-10

Ankestyrelsens principafgørelse 178-10 om kontanthjælp - enkeltydelser - rengøring - boligforening - afgørende betydning - livsførelse - ansøgning

Resume:

Kommunen kunne ikkemeddele afslag på økonomisk hjælp til rengøring af en lejlighedudelukkende med den begrundelse, at der med hjælpen ville være tale om indirekte støtte til boligforeningen, og at boligforeningen havde rekvireret hjælpen.

Det var kritisabelt, at kommunen ikke havde iværksat en undersøgelse af behovet for hjælp allerede, da denmodtog henvendelse fra boligforeningen om, at der var akut behov herfor. Den ansøgte udgift havde ikke sit udspring i, at udlejer efterfølgende havde iværksat og betalt for oprydning/rengøring af lejligheden.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 946 af 1. oktober 2009 - § 81 og § 88

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NNs sag om hjælp til rengøring/oprydning af lejlighed.

Resultatet er

• Nævnets afgørelse er lovlig.

Det betyder, at kommunen skal lægge til grund, at der er tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift, og at hjælpen var af afgørende betydning for den videre livsførelse. Kommunen skal derfor foretage en vurdering af, hvorvidt NN selv har økonomisk mulighed for at betale den ansøgte udgift til oprydning og rengøring af lejligheden set i forhold til udgiftens størrelse.

• Kommunens klage har ikke opsættende virkning

Vi er således kommet til samme resultat som Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen YY.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at kommunen ikke med rette kan meddele afslag på økonomisk hjælp udelukkende med den begrundelse, at der med hjælpen ville være tale om indirekte støtte til boligforeningen, og at boligforeningen har rekvireret hjælpen.

Nævnet har ved den oprindelige afgørelse vurderet, at der var tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift, hvortil der kunne ydes støtte, og at hjælpen var af afgørende betydning for den videre livsførelse. Kommunen skal lægge dette til grund ved sin nye afgørelse, og det er kritisabelt, at det ikke allerede er sket.

Ankestyrelsen finder, at det ikke kan begrunde afslag på nødvendig hjælp, at der i loven om leje af almene boliger er regler om lejerens brug af det lejede, om opsigelse og om udlejerens ret til at hæve lejeaftalen, herunder reglen om, at lejeren er erstatningsansvarlig for skade, som forvoldes ved uforsvarlig adfærd af lejeren selv.

Vi henviser som eksempler fra praksis til Principafgørelser 13-09 og A-25-07 om hjælp til husleje.

Ankestyrelsen er enig med nævnet i, at der kan ydes hjælp, hvis betingelserne herfor er opfyldt, uanset at hjælpen er foranlediget af boligforeningen. Nævnet har bemærket, at der var ansøgt om økonomisk støtte den 6. januar 2009, og at den ansøgte udgift ikke havde sit udspring i, at udlejer har iværksat og betalt for oprydning/rengøring af lejligheden.

Ankestyrelsen finder, at det er kritisabelt, at kommunen ikke har iværksat en undersøgelse af behovet for hjælp, når den allerede i november 2008 modtog henvendelse om borgerens behov for hjælp, som senere blev fulgt op af den formelle ansøgning 6. januar.

Det bemærkes, at hvis der er økonomisk grundlag for at træffe afgørelse om hjælp, kan kommunen samtidig træffe beslutning om tilbagebetaling, hvis der foreligger sådanne særlige forhold, som fremgår af § 93 i loven om aktiv socialpolitik. Det henvises dog til Principafgørelse P-1-04, hvorefter kommunen ikke kunne kræve tilbagebetaling af personligt tillæg som følge af uforsvarlig økonomi, når pensionisten på grund af svær psykisk lidelse ikke selv havde kunnet varetage sine personlige og økonomiske interesser.

Ankestyrelsen finder ikke, at der har foreligget særlige forhold, der kunne begrunde, at kommunens klage fik opsættende virkning.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

• De oplysninger, som forelå da Det Sociale Nævn traf afgørelse i sagen

• Det Sociale Nævns afgørelse af 18. januar 2010

• Klagen til Ankestyrelsen af 4. februar 2010

• Det Sociale Nævns genvurdering

Kommunen traf afgørelse om afslag om økonomisk støtte til dækning af udgifter til oprydning og rengøring af lejligheden.

Begrundelsen for afgørelsen er, at kommunen – som sagen forelå oplyst – ikke fandt, at der var beskrevet eller godtgjort et behov for det ansøgte. Kommunen fandt derfor ikke, at der var tale om en udgift, som efter sin karakter kunne anses for en rimelig begrundet enkeltudgift, som berettiger til hjælp.

Kommunen har henvist til, at udgiften har sit udspring i, at udlejeren på eget initiativ og for egen regning iværksatte oprydning/rengøring af lejligheden den 19. januar 2009. Kommunen fandt det hverken dokumenteret eller på anden måde godtgjort, at der påhviler borgeren en retlig forpligtelse til overfor udlejer at dække den afholdte udgift til oprydning og rengøring. Udlejer måtte følge de almindelige regler i lov om leje af almene boliger.

Nævnet har hjemvist sagen til kommunen til fornyet stillingtagen og afgørelse. Årsagen er, at kommunen ikke har efterlevet nævnets afgørelse af 16. juli 2009.

Nævnet har i den oprindelige afgørelse af 16. juli 2009 vurderet, at der er tale om en rimelig begrundet enkeltudgift, hvortil der kan ydes støtte efter aktivlovens § 81. Nævnet vurderer samtidig, at udgiften er af afgørende betydning for den videre livsførelse. Afgørelsen er ikke anket og står derfor ved magt.

Nævnet fandt således ikke, som anført af kommunen, at den ansøgte udgift havde sit udspring i, at udlejer har iværksat og betalt for oprydning/rengøring af hendes lejlighed den 19. januar 2009.

Nævnet vurderer, at den ansøgte udgift var opstået på grund af hendes tilstand som gjorde, at hun ikke magtede at varetage pasningen af eget hjem, at lejligheden var ubeboelig og udgjorde en sundhedsrisiko både for hende selv og de andre beboere, samt at der ifølge embedslægen var tale om en stor smitterisiko og betydelig fare ved at opholde sig i lejligheden.

Kommunen skulle således foretage en vurdering af, hvorvidt NN selv har økonomisk mulighed for at betale den ansøgte udgift til oprydning og rengøring af lejlighed set i forhold til udgiftens størrelse.

Det sociale Nævn fandt, at sagen var truffet på et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag.

Nævnet henledte opmærksomheden på retssikkerhedslovens § 10, hvorefter det er kommunen der har ansvaret for sagens oplysning. Når der er tvivl om holdbarheden af et væsentligt faktum hører det således med til sagsoplysningen at søge denne tvivl afklaret.

Kommunen skulle derfor træffe en ny afgørelse i sagen ud fra ovenstående retningslinier.

Kommunen har klaget over nævnets afgørelse og blandt andet anført, at det vil være ulovligt at yde den søgte hjælp.

Kommunen har efterfølgende anmodet om, at klagen tillægges opsættende virkning.

Nævnet har afvist at yde klagen opsættende virkning, og dette har kommunen påklaget til Ankestyrelsen